

LES NOU I CINQUANTA-NOU

Les nou i cinquanta nou. Aquesta va ser l'hora que va veure en despertar-se. Es trobava a la seva habitació que era de parets turquesa. El llit era arrambat a una cantonada. Al seu costat, hi havia una tauleta de nit on reposava el seu despertador. Més a la dreta hi havia una calaixera de fusta amb roba i a l'altra banda de l'habitació uns grans armaris, de fusta també, on hi deixava tot tipus de coses. La seva habitació connectava amb un passadís no gaire llarg que servia de distribuïdor per a totes les altres habitacions de la casa, quasi bé totes simples i funcionals, ajustades a les seves necessitats del dia a dia.

Era un home d'uns 30 anys, amb els cabells castanys i curts, ulls foscos i una mirada perduda. Era bastant intel·ligent i treballador quan se li requeria, però mai no donava més del que es necessitava. Podríem dir que era una persona normal, amb una vida normal, una feina normal i amb una casa normal. La seva vida no era gran cosa. Sempre deia que feia una vida rutinària, però que no li avorria. Tenia amics, quedava amb ells de vegades i se sentia feliç i content amb la vida.

Però tornant al principi, eren les nou i cinquanta-nou. Es va alegrar en veure aquella hora, ja que havia quedat amb un amic a les onze i volia despertar-se a les deu per començar a preparar-se. De fet, el seu despertador estava configurat perquè sonés a les deu. I aquell minut que li sobrava el va accontentar bastant i es va dir a si mateix que havia d'aprofitar aquell minut al màxim. Va començar a estirar-se per desemperesir-se i gaudir d'aquell minut que li quedava. Al cap d'una estona va tornar a mirar el despertador i es va sorprendre. Eren les nou i cinquanta-nou. *Quina sort*, va pensar. Va deixar de pensar en l'hora i va girar-se cap al costat que donava a la paret, i sense voler-ho, es va adormir.

En despertar-se es va alterar ja que va pensar que arribaria tard a la cita amb el seu amic, però es va sobresaltar encara més en mirar el despertador i descobrir que eren les nou i cinquanta-nou. Al principi no es va espantar, va pensar que potser tot havia estat un somni i que ara sí que devien ser les nou i cinquanta-nou. Però el temps no passava. Es va tranquil·litzar i va decidir comptar fins a seixanta. Ho va fer: Un...Dos...Tres...Quatre...I així fins a seixanta. Llavors va raonar i es va dir: "Probablement el despertador no deu tenir bateria". Així que va buscar el seu mòbil entre els llençols i el va trobar sota el coixí. El va encendre amb l'esperança de trobar uns números diferents, però en veure l'hora va quedar aterrat.

Les nou i cinquanta-nou. Un altre cop. Va tornar a pensar en la possibilitat que tot fos un terrible malson i que quan despertés sentiria l'insuportable soroll del despertador que sempre havia odiat, però que ara desitjava amb tanta ànsia. Les nou i cinquanta-nou. Volia negar-ho, però cada cop tenia més dubtes i les possibles explicacions d'aquell misteri cada cop eren més petites. Va pensar en mil i una solucions per a aquell enigma, però volia oblidar-se'n de totes ja que mai acabaven bé.

Al cap del que per a ell li va semblar una eternitat va decidir aixecar-se i anar a veure el rellotge de la cuina. Aquest cop, no va esperar res diferent de les nou i cinquanta-nou. Era impossible, pensava, no podia ser. Va decidir anar a l'estudi i mirar l'hora al seu ordinador, però no es va endur cap sorpresa en mirar l'hora. Les nou i cinquanta-nou. Va tenir una altra idea, buscar per Internet notícies d'actualitat però totes estaven datades abans de les nou i cinquanta-nou. Al cap d'una estona de pensaments increïbles, va perdre el coneixement i va caure a terra.

Quan es va tornar a despertar va passar de mirar l'hora i va dedicar-se a pensar idees, raonables o no, per descobrir aquell misteri. S'haurà aturat el temps, va pensar, i tot i que era una idea impensable va decidir intentar comprovar-ho, així que va trucar al timbre del pis de dalt. Va obrir-li la porta una dona gran i ell sense pensar-s'ho ni un moment li va preguntar per l'hora. Ella va treure un rellotge de butxaca i va dir-li precisament el que no volia sentir.

Les nou i cinquanta-nou. Va estirar-se de nou al llit per relaxar-se. No s'ho creia. Va creure que potser no era més que un mort que havia mort a les nou i cinquanta-nou i que estava destinat a passar la resta de la seva vida atrapat en el temps. En aquell moment d'incertesa, li va agafar nostàlgia i va pensar que hauria pogut aprofitar molt més la seva vida, que potser una vida rutinària no era tan bona. Que potser s'hauria d'haver plantejat abans que la vida no és eterna i que per això s'ha d'aprofitar quan encara és teva.

Però ja no hi era a temps. Perquè potser mai arribarien les deu del matí.